

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 27.818 van 27 mei 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 18 september 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 18 augustus 2008 tot weigering van de afgifte van een visum type D.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 21 april 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 mei 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. LAKHAL, die loco advocaat L. KOOLS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE TUSSENARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoeker diende op 30 april 2008 bij het Belgische Consulaat te Casablanca, in Marokko, een aanvraag in tot het verkrijgen van een visum type D teneinde gedurende een periode van twaalf maanden in België vrijwilligerswerk te verrichten in het kader van het 'Youth in Action' programma van de Europese Commissie van de Europese Gemeenschappen. De vzw ROJM zou hierbij optreden als gastorganisatie in België.

1.2. Op 18 augustus 2008 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van de afgifte van een visum type D. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

“(...) De garant (R. P.) staat bekend bij de diplomatieke post in Casablanca. Hij heeft zich in het verleden meermaals garant gesteld voor niet-Belgen(...) waarvan sommigen in België gebleven zijn.

Op 30 juli 11. werd het voorgenomen huwelijk van de garant met (A. E.) als schijnhuwelijk aanzien (OV ...). (A. E.) is op dezelfde manier als geïnteresseerde naar België gekomen, als vrijwilliger voor ROJM.

Er bestaat twijfel omtrent het echte doel van de aanvraag om naar België te komen en de intentie na een jaar terug te keren naar het land van herkomst.

Wettelijke referenties: Art. 9 van de wet van 15/12/1980 (...).”

Dit is de bestreden beslissing.

2. De rechtspleging.

De procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn vooralsnog kosteloos, zodat geen gevolg kan verleend worden aan de vraag van verzoeker om verweerder te veroordelen tot de kosten van het geding.

3. Gegrondheid van het beroep.

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij stelt dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze ingaat op de motieven die zijn verzoek tot de afgifte van een visum type D schraagden, namelijk het gegeven dat hij vrijwilligerswerk in België wenst te verrichten. Hij benadrukt dat de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen daarnaast in ieder geval vreemd zijn aan zijn persoon. Hij voert verder aan zich niet te kunnen verweren tegen de vage en niet-geïndividualiseerde vermelding in de bestreden beslissing dat sommige vreemdelingen waarvoor zijn garant zich eveneens borg stelde, in België zijn gebleven. Tevens wijst verzoeker erop dat de vzw ROJM herhaaldelijk als gastorganisator is opgetreden, waarbij de vzw JINT telkens als coördinerende en controlerende instantie optrad, en dat het ondenkbaar is dat de vzw ROJM voor verdere erkenning in aanmerking zou komen wanneer enige malversatie zou zijn vastgesteld. Tot slot stelt verzoeker dat er op dit ogenblik geen definitieve beslissing voorligt dat zijn garant een schijnhuwelijk heeft afgesloten.

Verweerder betoogt in de nota met opmerkingen in de eerste plaats dat het middel onvoldoende in rechte is onderbouwd en derhalve onontvankelijk is. Hij stelt dat de loutere vermelding dat er sprake is van een schending van *“het zorgvuldigheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur”* geen voldoende duidelijke en precieze omschrijving uitmaakt van de geschonden geachte rechtsregel die vereist is om te kunnen spreken van een middel in de zin van artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verweerder stelt verder dat hij tot de bevinding kwam dat er *“twijfel bestaat omtrent het echte doel van de aanvraag om naar België te komen en de intentie om na een jaar terug te keren naar het land van herkomst”* nadat hij zich *“bij de bevoegde diensten informeerde over alle elementen en personen in dit dossier, om met kennis van zaken te kunnen oordelen.”*

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn enig middel de schending inroept van het zorgvuldigheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur en dat hij uiteenzet op welke wijze de bestreden beslissing naar zijn mening het zorgvuldigheidsbeginsel schendt. Het zorgvuldigheidsbeginsel is een specifiek beginsel van behoorlijk bestuur dat op zichzelf kan worden ingeroepen tegen een individuele bestuurshandeling, zodat het middel als onontvankelijk dient te worden beschouwd.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het

zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het determinerende motief van de bestreden beslissing, waarbij verzoeker een visum type D wordt geweigerd, is dat er twijfel bestaat omtrent het echte doel van verzoekers voorgenomen verblijf in België en diens intentie om na een jaar terug te keren naar zijn land van herkomst.

Verzoeker wijst er evenwel terecht op dat verweerder tot dit besluit komt zonder in te gaan op de motieven die de visumaanvraag onderbouwden. Er dient immers te worden vastgesteld dat in de motivering van de bestreden beslissing op geen enkele wijze melding gemaakt wordt van de door verzoeker bij zijn visumaanvraag overgemaakte stukken tot staving van het doel van zijn verblijf in België, namelijk het verrichten van vrijwilligerswerk. Uit het door verweerder neergelegde administratief dossier blijkt nochtans dat verzoeker bij zijn visumaanvraag aan de diensten van het Belgisch Consulaat te Casablanca onder meer stukken betreffende de uitnodiging door een Belgische vereniging en een attest van een Marokkaanse '*Association de lutte contre le sida*' overmaakte teneinde het doel van zijn reis uiteen te zetten. Tevens moet worden opgemerkt dat uit het feit dat de door verzoeker bij zijn visumaanvraag gevoegde overtuigingsstukken inzake zijn reismotief niet eens in het administratief dossier van het bestuur opgenomen werden kan afgeleid worden dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing heeft genomen zonder alle dienstige stukken bij zijn onderzoek te betrekken.

Verweerder verwijst in de motivering van de bestreden beslissing verder naar het feit dat de garant van verzoeker zich in het verleden reeds meermaals borg zou gesteld hebben voor vreemdelingen waarvan sommigen in België gebleven zijn. Uit het administratief dossier kan echter afgeleid worden dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid tot deze stellingname komt zonder een degelijk onderzoek te hebben verricht. In een nota uit het administratief dossier, die werd opgesteld naar aanleiding van een vraag van de Federale Ombudsman, blijkt immers dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid niet weet voor welke personen de garant van verzoeker zich in het verleden borg stelde en ook niet weet waar deze personen momenteel verblijven. Uit het administratief dossier kan slechts afgeleid worden dat één persoon na zijn verblijf als vrijwilliger in België opteerde voor een verder verblijf in het Rijk, doch dit slechts omdat hij een huwelijk wenste aan te gaan met de garant van verzoeker met wie hij tijdens zijn verblijf in het Rijk een relatie had opgebouwd. De vraag of dit voorgenomen huwelijk er al dan niet op gericht is om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen kan nog niet beantwoord worden daar deze, volgens de stukken die aan de Raad werden overgemaakt, nog het voorwerp uitmaakt van een procedure voor de rechtbank van eerste aanleg.

Zelfs indien zou moeten aangenomen worden dat andere vreemdelingen waarvoor de garant van verzoeker zich borg gesteld had na het verstrijken van de geldigheidsduur van hun verblijfsmachtiging op illegale wijze in België zouden verbleven hebben, dan nog kan in casu niet ingezien worden op welke basis hieruit zou kunnen afgeleid worden dat het risico bestaat dat verzoeker zelf een ander reisdoel zou hebben dan hij had opgegeven of dat hij na afloop van zijn geplande activiteiten in België zou weigeren om terug te keren naar zijn land van herkomst.

De Raad wijst er voorts op dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid zelf aangeeft bedenkingen te hebben bij de wijze waarop hij tot zijn beslissing komt en of er werd uitgegaan van een correcte feitenvinding aangezien hij stelt dat er "*twijfel bestaat*".

Er dient derhalve te worden besloten dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid zijn beslissing niet op een zorgvuldige wijze heeft voorbereid en geen rekening heeft gehouden met alle nuttige stukken waarover hij kon beschikken.

Het zorgvuldigheidsbeginsel is miskend.

Verzoeker heeft een gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Vernietigd wordt de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 18 augustus 2008 tot weigering van de afgifte van een visum type D.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend en negen door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

G. DE BOECK.